

af det Reaktionens og Klerikalismens Evangelium, som er dette Parti saa kært. Langt tilbage maatte det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen gaa for at finde et tilstrækkelig reaktionært Standpunkt, ca. 2 000 Aar maatte han tilbage for at finde et Argument, hvormed han kunde ramme Kvindene, han maatte ty helt tilbage til Paulus for at faa en Knage at hænge sin Hat paa, og det lykkedes ham endda kun ved at misbruge og misfortolke Paulus' Ord, thi Paulus havde i Virkeligheden en langt mere frisindet Tankegang end det ærede Medlem. Dette er jo nu tidligere saa udførligt blevet begrundet og drøftet her, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa, men nøjes med at slaa fast, at den store Forkynder indenfor det konservative Folkeparti maa over 2 000 Aar tilbage, paa den anden Side Paulus, for at finde et Forbillede for sine reaktionære Tendenser.

Hvad der sikkert har overrasket Hr. Jensen-Sønderup endnu mere, var, at hans Partifælle, den nuværende højtærede Kirkeminister, ganske delte Anskuelse med det ærede konservative Medlem; de fandt hinanden ved denne Lejlighed. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg mener, at det var første Gang, de rigtig opdagede hinanden og saa, hvilket Wahlverwandschaft, der i Virkeligheden er imellem dem. Siden den Tid har de gaaet med hinanden under Armen, aandelig talt, som de to udmærkede, uadskillige aandsbeslægtede de er, ja, man maa jo nok udbryde med den højtærede Kirkeministers sidste Slagord: Sikken en Redelighed!

I dette høje Ting gik Lovforslaget naturligvis igennem, da der den Gang fandtes et frisindet Flertal, men i det andet høje Ting fik man det beskaaret paa en saadan Maade, at vi selvfølgelig ikke kunde gaa med til det. I det Fællesudvalg, der blev nedsat, foresloges det af Partiet Venstre og det konservative Folkeparti, at der skulde stilles nogle Spørgsmaal til Menighedsraadene. Disse Spørgsmaal, der i øvrigt var saa uklart formulerede, at de blev misforstaaet af mange, kunde vi naturligvis ikke gaa med til, for det var vor Opfattelse, at Rigsdagen maatte tage sin Stilling til denne som til andre Sager uden at lade sig diktere af Menighedsraadene, der ikke burde være en Slags Overrigsdag. For øvrigt er nu hele denne Pakke, som rummer Menighedsraadenes Svar, uden Betydning, endogsaa for de ærede Medlemmer, som har ønsket at kende Menighedsraadenes Stilling, for der er nu om kort Tid nogle ganske nye Menighedsraad overalt, og de mener maaske

noget helt andet; hele denne store Pakke, vi har liggende, er altsaa nu i Virkeligheden noget Makulatur. Men, som sagt, for os gælder det ikke om, at høre Menighedsraadenes Stilling, for at vi kan tage vort Standpunkt i denne Sag. Det, det drejer sig om, er jo slet ikke at paatvinge en Række Menigheder en kvindelig Præst. Ingenlunde. Det, det drejer sig om, er blot, at vi fra vor Side, fra Rigsdagens Side, hævder, at der ingen Hindring skal være, saafremt der maatte findes en Menighed, der ønsker en kvindelig Præst, og en Kvinde, der ønsker at være Præst. For denne Afgørelse maa vel ethvert demokratisk tænkende Medlem af Rigsdagen kunne stemme.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremdrog forleden i dette høje Ting de forskellige Faser i denne Sag og belyste, med synlig Tilfredshed, hvorledes den højtærede nuværende Kirkeminister stod op her i Tinget og desavouerede sin Partifælle Hr. Jensen-Sønderup for derpaa at kaste sig i Armen paa den nye konservative Partifører, Hr. J. Oskar Andersen. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller drog heraf den Slutning, at der udmærket godt kan føres god demokratisk Politik med det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem tager heri fuldkommen fejl, for hele denne Sags Forløb tjener til Bevis for noget ganske andet, nemlig dette, at der udmærket godt kan føres ægte konservativ Politik med Partiet Venstre (*Christmas Møller*: Det kan der ogsaa!). Det ærede Medlem bekræfter mine Ord. Naar det ærede Medlem kalder dette for god demokratisk Politik, saa maa man i Sandhed forfærdes ved Tanken om, hvad der kan ventes af det konservative Folkeparti, naar det fører, hvad det ærede Medlem vil kalde: god konservativ Politik. Det ærede Medlem var saa glad ved, at det konservative Folkeparti og Partiet Venstre havde fundet hinanden paa et rent Standpunkt. Ja, det er rigtigt, det er virkelig et rent Standpunkt. Det er nemlig dette, at disse to Partier til Trods for alle smukke Talemaader i deres Program og ved Valgene om Kvindernes Ligestilling, naar de skal til at føre dette Program ud i Livet, viger tilbage, hvor det passer i deres Kram, og konstaterer, at for dem er og bliver Kvindene en ringere Race, en Slags anden Klasse Væsener. Det er de to allierede Partiers rene Standpunkt i denne Sag, og dette bør ikke tilsløres. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (N. Johan Laursen) søgte ganske vist at tilsløre Sagen i sine Bemærkninger i Dag, idet han sagde, at